

Güzel bir sonbahar günüydü. Burak, tatlı bir esintinin olduğu balkonda, sıcakların kırılmasıyla birlikte renkleri canlanan sardunyalara bakıyordu. Öylesine dalmıştı ki, annesinin balkona geldiğini fark etmemişti. Sesini duyunca irkildi.

“Canım oğlum, günlerdir doğru dürüst bir şey yemedin. Sana en sevdiğin çorbayı pişirdim. İçine reyhan da kattım. Hadi gel de birkaç kaşık çorba iç. İstersen buraya getireyim. Ha? İster misin?”

Burak, gözlerini sardunyalardan ayırmadan, “Teşekkür ederim anneciğim ama inan ki boğazımdan bir şey geçmiyor,” dedi.

“Güzel oğlum, seni anlıyorum. Biz de çok üzgünüz ama yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Yapabileceğimiz bir şey olmadığını ben de biliyorum. En çok da ona üzülüyorum. Zafer Usta o gün beni atölyeye çağırmıştı. ‘Dersim var,’ deyip gitmedim. Keşke gitseydim. Öyle çok, öyle çok pişmanım ki... Kendime nasıl kızdığımı anlatamam.”

“Böyle düşünmemelisin ama... Kim bilebilirdi ki? Bak! Hepimiz senin için çok endişeleniyoruz. Zafer Usta her gün arayıp seni soruyor. Yemiyorsun, uyumuyorsun... Okula da gitmiyorsun. Belki de arkadaşlarınla zaman geçirmek sana iyi gelecektir. Ne dersin? Yarın okula gitmek ister misin?”

“Hayır, istemiyorum. Lütfen ısrar etme anne.”

“Atölyeye gitmek istemez misin?”

“HAYIR! Asla istemem! Ben odama gidiyorum.”

Burak, yaşlı gözlerle odasına giderken annesi büyük bir pişmanlık içindeydi. “Keşke atölyeden ve Zafer Usta’dan hiç söz etmeseydim,” diye mırıldandı.

Burak, akşama kadar odasından hiç çıkmadı. Babası eve gelince kapısını çalıp içeriye girdi. Onu sırtüstü yatağına uzanmış öylece tavana bakarken buldu.

